

לפרשת אמור
הרב אברהם שאמע

פרשת המועדות שבתורת כהנים (ויקרא כ"ג) - חתימתה כפולה:
פס' לז-לח: "אלה מועדי ה' אשר תקראו אותם מקרא קודש להקריב אשה
לה'...מלבד...ומלבד...אשר תתנו לה'."
פס' מד: "וידבר מזה את מועדי ה' את בני ישראל."

דומה, כי החתימה הראשונה מהווה מבחינה מהותית "סוגר מעין הדלת", שכן
משמשים בה לשונות מובהקים המפויעים גם בשתי פתיחותיה של הפרשה:

פס' ב: "מועדי ה' אשר תקראו אותם מקראי קודש, אלה הם מועדי."
ופס' ד: "אלה מועדי ה' מקראי קודש אשר תקראו אותם במועדם."

ברור על כן, כי יש לראות דוקא בחתימה הראשונה (לז-לח) את סיומה העיקרי
של פרשת המועדות.

על מה ולמה באה אם כן החתימה השניה? אינזאת אלאעל שום שלפרשת המועדות
נספחה פרשייה נוספת, היא פרשת החג החל בחמשה עשר לחודש השביעי,
והמחזיקה את הפסוקים לט-מג. ומשנספחה פרשייה זו לפרשת המועדות זקקה
פרשתנו חתימה נוספת בסופה (פס' מד). יתרה מזו" ברי כי פסוקים לט-מג
מהווים נספח, שהרי כבר בספוקים לג-לו דן הכתוב בחג הסוכות החל בחמשה
עשר לשביעי. השתא דאתינן להכי, ראוי לעיין בשתי הפסקאות שעניינן החג
שבחמשה עשר לשביעי והשוותן זו לזו. כך נוכל להבין מדוע ראתה התורה
לנכון לספח לפרשת המועדות פסקה נוספת העוסקת באותו חג.

כידוע, שתי בחינות שונות (לפחות) יש לו לחג האמור: מחד, הוא חג הסוכות
החל בחמשה עשר לחודש השביעי (בחינה הבאה לידי ביטוי בפסוק לד), ומאידך
הוא חג האסיף (בחינה הבאה לידי ביטוי בשמות כ"ג טז - "וחג האסיף בצאת
השנה באספך את מעשיך מן השדה" ובשמות ל"ד כד "וחג האסיף תקופת
השנה"), החל בתקופה האסיף החקלאי.

ועל פי זה, ניכר בהם בפסוקים לט-מג בפרשתנו שתפקידם לצרף את שתי
הבחינות השונות האמורות, ולהניסן תחת "קורת חג" אחת.

על כן, תחת התאריך חמשה עשר לשביעי הנזכר לבדו בפס' לד, ציין פס' לט
תיאור כפול של זמן: "בחמשה עשר יום לחודש השביעי באספכם את תבואת
הארץ". נמצאת אומר: נטל פסוק לט את תיאור הזמן מפס' לד בידו אחת, ואת
תיאור הזמן משמות כ"ג בידו אחרת, והיו לאחדים בידו.

ודוק: זמנו של "חג האסיף" מעצם היותו חג חקלאי, אינו תלוי אלא בלוח
הסולרי, ומבחינה זו קשור הוא ל"חג הקציר" הנזכר בשמות כ"ג לצידו, שאף
הוא תלוי בלוח הסולרי, שהוא לוח בעל מחזור שנת יטבעי. אולם זמנו
של "חג הסוכות" מדין היותו חלק ממערכת "מועדי ה' מקראי קודש אשר
תקראו אותם במועדים", תלוי בלוח הלונרי, שהוא לוח בעל מחזור
חודשי טבעי, שהריהתורה תלתה את זמני החגים המקודשים בלוח זה.
ומעתה זכיהנו אף להבין אתהדגשת התורה בפס' מא, "בחודש השביעי תחוגי
אותו", ללמדך שעליך לעבר שנים כדי לשיחול חמשה עשר לשביעי בזמן האסיף.